

HÉT HATÁRRA SZÓLÓ LAKODALOM

A hír valóban igaz, hiszen a Hét Határ két ifjú lelkipásztora az Úr Isten színe előtt örök hűséget fogadott egymásnak. A Környe—Oroszlány gyülekezetben szolgáló Nagy Péter és a rédei születésű Heteyi Mónika házasságkötésére került sor július 25-én a rédei református templomban.

A héthatáros kiskör két szélső településéről származó fiatal lelkipásztor a zsúfolásig megtelt templomban hallhatta Isten Igéjét. A A szolgálatot nt. Szabó Előd tatai lelkipásztor végezte. A házassági esküt nt. Máté László esperes vette a fiataloktól. Az istentisztelet után majdnem egy órán

keresztül fogadta az ifjú pár a jelenlévők jókívánságait. A Hét Határ olvasói és a szerkesztői bizottság nevében az Úr gazdag áldását kérjük a lelkipásztor házaspárra.

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Ács: megkeresztelték: Tarics Marcell Lászlót, Tóth Tamást, Kovács Botondot, házasságot kötött: Szuri István és Kopócs Ildikó eltemették: Alföldi Lajosné
Ászáron eltemették: Bácsi Gézánt.
Császár: Keresztelés: Tóth Imre, Varga Ármin, Esküvő: Dragos Tibor és Paksi Mariann Lódi Dénes és Vajna Emőke
Temetés: Akóts Zsigmond, Talamár Andrásné, Tökési Zoltánné
Ete megkeresztelték Fazekas Nándort
Hántán eltemették: Molnár Sándornét
Nagyigmánd: Megkereszteltük: Bánházi Áron, Bánházi Anett, Bánházi Gábor, Bánházi Ágnes, Vincze István, Mezei Réka, Mezei Tibor és Balogh Luca

Házasságot kötött: Csapó Zoltán és Csonka Zsuzsanna eltemették: Karikó József, Róth Károlyné, Patonai Lajos, Bajcsai László
Kömlöd: házasságot kötött: Senkár János és Kreiber Krisztina
Megkeresztelték Várszegi Izabellát; Várszegi Levente Ferencet
Környe: megkeresztelték Juhász Szabolcsot
Oroszlány: megkeresztelték Mátéfi Lórándot és Marosi Videt
Réde: házasságot kötött Nagy Péter és Heteyi Mónika
Tárkányon eltemették: özv. Kalmár Lajosné és Bakcsics Istvánnét

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlöd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt
Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök
Szerkesztőség: 2853 Kömlöd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@freemail.hu
Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető
Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu
ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XIX. évfolyam 7-8. szám

2015. július—augusztus

ÚJRASSZIZMUS

"A gyerekek a West Pride nevű fesztiválon szivárványos zászlókat lobogtatnak, miközben a mozgalom jelszavait skandálták. A lap tudósítása szerint az óvodásokat nagyjából egy hétig készítették fel az eseményre. Az óvoda idén második alkalommal vitte ki a gyerekeket a felvonulásra. ... Az esetről Sara Ghazi óvónő azt mondta: az emberi méltóságra és arra oktatják a gyerekeket, hogy nem számít a nemi irányultság, sem a bőrszín. Arra szeretnék ösztönözni a gyerekeket, hogy merjenek különbözni egymástól."

Irtózatos a hőség, a meleg. Napi középhőmérséklet a legmagasabb riasztási fokot is elérte. Nem elég a meleg helyzet. Európa görögjei és a peremvidékek, a bevándorlási hullám feladják a leckét az identitást már csak hírből ismerő európaiak számára. Képzelnék el egy utasszállító repülő, amely valamilyen csoda folytán egyben maradt törzssel sikeres kényserleszállást hajtott végre egy hegycsúcson. Ott billeg az ormon. A mentés elkezdődött. Az első kimászó emberek, meg a helybeliek szedegetik ki a többiek értékeit, és kéri, hogy adogassák is kifelé. A repülő billeg. Ki lehetne kötni, alá lehetne támasztani, de valahogy se a kintieknek, se a bentieknek nem jut eszébe. Akinek igen, azt gyorsan lebeszéli a billegéshez való jog gyönyörű jövőjének lefestésével. Így billegünk itt Európában. Szinte már megszoktuk, hogy állandósult ez a lét és nemlét közötti állapot. Még jól is eshetne, ha ez szórakozás lenne, ha éppen nem változhatna egy pillanat alatt beláthatatlan idejű és végű zuhanássá. Az egyensúly megzavarására alkalmas kontrolálhatatlan helyzet teszi egyre reménytelenebbé ezt a billegést, ahol azok jártak jól, akik

már kinn vannak, vagy eleve kinn voltak.

Szóval billegünk. Billegünk lelkileg, testileg, mentálisan. Európa szétszakadóban van. Nem is szegénység gazdagság, észak dél, bőrszín, politikai irányok, népek és nemzetek között és talán nem is a szexuális irányultság között van a törésvonal. Ezek csak tünetek már.

Ismét új faj van születőben. Új rassz. A régi új. Akik istent játszanak. (Teljesen mindegy ebben a pillanatban, hogy hogyan vélekedünk Isten létezéséről. Csak az a lényeges, hogy a helyére képzeljük magunkat vagy nem. Istennek valljuk magunkat vagy nem.)

Itt vannak ezek a szerencsés svéd óvodások. Mindenük megvan. Jó helyen élnek. Most éppen arra tanítják őket, hogy merjenek különbözni lenni. Csak szivárványos zászlóval, betanított skandált jelszavakkal, meleg-felvonuláson. (Tudjuk Brian élete - Ti mind egyéniségek vagytok! - Igen Brian!) Mindeközben az USA egyik államában cukrász házaspár nem írta fel egy tortára, hogy támogató az azonos neműek házasságát, a hitükre és meggyőződésükre hivatkozva. Így úgymond megtagadtak egy szolgáltatást egy homoszexuális pártól. Akik több száz cukrász közül választhattak volna (gondolom én) még. De nem. Nekik meg kell leköszölni és büntetni a maradi régi faj, rassz gyermekeit az államhatalom segítségével. Sikertől is pénzbüntetésre ítéltetni őket e provokációval. A jog és demokrácia újvilágbeli hazájában azt gondolnánk, ha már milliókat fizettek ki büntetésként, talán elmondhatják az indokaikat is. De erre nincs joguk. Mindeközben Münchenben a jelzőlámpákat alakítják át az új faj igényeinek

megfelelően. A toleranciateremtés jegyében két alakosak. Még szimbolizálhatnak a barátságot is, meg a békeséget és emberséget is, de nem felejtik el hozzátenni, hogy ez nem az. Ez az új faj felé irányuló tolerancia. Neked ezt kell hinned, gondolnod. Hogy értsd is, a szemedbe szúrják minden sarkon. Hogy ne kerülhesd meg büntetés fenyegető árnya nélkül, minden közlekedési lámpával felszerelt átkelőhelyen.

Természetesen nem csak a meleg kérdésben mutatott inkompetens, impotens társadalmi válságra kell gondolnunk, hanem entitásunkat bármilyen módon veszélyeztető gondolkodásmódra. Terrorizmusra, hódító háborúkra, a bolygó kizsákmányolására, a fenntartható fejlődés hitére.

Most odaért az emberi technika, robotika, géntudomány, hogy átírhatja a teljes emberi viselkedést, gondolkodást. A lehetőségek határtalanok váltak, ezért már csak a társadalmi közös tudat áll útban. Meg az, ami alakítja, pl. világnézet, vallás, hit.

Ez új rassznak a létezése és fennmaradása szükségszerűen hozzákötődik ahhoz az igényhez, hogy bevegje az élet minden területét, pl. a keresztyénség hitét, templomait, szertartásait, vagy eltörölje azokat. Ezzel együtt kitermel több millió pszichésen is vesztes embert. Ez nekem nem úri huncutságnak tűnik, hanem élet-halál harcnak.

Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen. Római levél 1,25

Soós Szilárd lelkipásztor
www.reposzt.hu

AZ OROSZLÁN JEGYÉBEN

„Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a Sátán. Vadállatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki.” Márk 1,13

Mielőtt bárki hitetlenkedő csodálko-zás-sal elkezdene forgatni előre-hátra a kezében tar-tott újságot, sietek megnyugtanni mindenkit: nincs szó tévedésről! Nem valamiféle horoszkó-pos írás következik a lelki útravaló ro-vat-ban. Az más újságban szokás. A fenti címet az ihlet-te, hogy lapunk tervezett következő megje-lenéséig Márk evangéliumát fogjuk olvasni a Bibliaolvasó Kalauz szerint, vagyis a július és az augusztus hónapok az „oroszlán jegyében”, azaz a Márk evangéliuma olvasásának jegyében fog el-telni.

Márk evangélistának a keresz-tén ha-gyomány-ban az oroszlán az attri-bú-tuma. Így ábrá-zolják őt a templomi freskók, szó-szék-farag-ványok.

Hogy miért? Azért, mert evangéliumának elején a 40 napos pusztai tar-tóz-kodásról tudósít, és azt írja Jézusról: „kísértette a Sátán, vadállatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki.”

A két másik evangélista, Máté és Lu-kács más hangsúlyt ad pusztában töltött 40 nap-nak, amikor így konkreti-zálják a megkísértés mi-ben-létét: jólét, hírnév, hatalom. A ke-nyér-kér-dés (anyagiak), az elismertség (hiúság) és a ha-ta-lomvágy máig létező, ismert kísértések. Könnyen elcsábítják az embert, hogy a ciniz-mus szájzével ébredjen fel fiatalkori világ-meg-vál-tó álmai-ból, és az Istentől neki rendelt élet-út-járól letérve járja a saját útját, mit sem törőd-ve azzal, hová vezet...

Márk a rá jellemző szükség-szavú-sággal mint-ha nem a kísértés tartalmá-ról, hanem ter-mé--szetéről és annak sajátosságáról szólna. Azt írja: közvet-lenül az után, hogy meg-ke-resz-tel-ke-désekor leszállt rá, a Szentlélek Jézust kivitte a pusztába, és kitette a próbá-nak.

Ebben, a kísértésnek azt a sa-játosságát is--mer-hetjük fel, hogy elhí-vás nincs próba nél-kül, kiválasztás nincs kísértés nélkül. Nem tud-juk, mivel kísértette a Sátán. Bizonyára tudta, mi-vel próbálkozhat. Amint a mi esetünkben is biz-tosan tudja, mivel

érdemes próbálkozni. Mi-fé-le új öt-le-tekkel előállni. Az ismert áldás-for-mu-la stílusában szólva: hol elhívás, ott eltérítés, hol kezdet, ott kísértés...

De azt is megismerjük az Márk tudó-sí-tá-sá-ból, hogy a kísértés-nek rendelt ideje van. A 40 nap meg-ha-tározott időszakot jelent. Egy meg-ha-tározott ideig volt Jézus a pusztában, és ad-dig volt ideje a kísértésnek. Ám az az idő le-telt. Eszünkbe jutnak Jakab apos-

A pusztában böjtölő Jézus (William Dyce festménye, 1860 körül)

tol szavai: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiáll-ta a próbát, elnyeri az élet koronáját.” Jakab 1,12

Jézus megkísértésének tudó-sí-tása egy-üt-tal az ő próbában való kitar-tásáról is szól. Bár megértenénk a mi megpróbáltatásaink idején a ki-tartás üzenetét, és meghallanánk a kitartók-nak szó-ló ígéretet!

„Vadállatokkal volt együtt és angyalok szolgáltak neki”- mondja Márk. Az evangélista jelképévé vált oroszlánt a szöveg ugyan nem em-lí-ti, de mindenképpen olyan élethelyzetben látta-ta Jézust, amely a megromlott természet tör-vé-nyei szerint halálos veszélyt jelent. A kí-sér-tés természeté-hez tartozik, hogy a mondat el-ső felét sokszor tapasztaljuk. Olykor a minket ért nyomorúságot még fel is nagyítva. Ám fur-csa módon a mondat második feléről megfeled-ke-zünk. Arról, hogy Isten velünk, mellettünk van. Az védi életünket, Aki teremttette az eget, a föl-det és a tengert, és mindent, ami ben-nünk van.

Hogyan is mondja a zsol-táros? „Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékoddnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csa-pás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon... Mivel ra-gaszkodik hozzám, megmen-tem őt, oltal-mazom, mivel ismeri neve-met...” Zsol-tárok 91, 9-10.14

A kísértés természetéhez tartozik: „ne higgy, ne bízz Isten oltalmá-

ban!” Amikor ilyen hangok szólnak meg lelkünkben, ne feledkezzünk meg a Márk tudósításáról!

Ugyanakkor: ez a vadállatok-kal való együtt lakozás jeladás a messi-ási idők eljőve-te-lé-ről! Ézsaiás köny-ve így festi le a messiási idő-ke-t: „Akkor majd a farkas a bárányal la-kik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az orosz-lán és a hízott marha együtt lesznek, és egy kis-fiú terelgeti őket...” Ézsaiás 11,6

A 40 nap letelte után Jézus elkezd messiási kül-detésének betelje-sítését. Márk „oroszlános” tudó-sításában a kísértésről azt is megtudjuk, hogy az nem a végét jelenti a kegyelem mun-ká-jának, hanem a kezdetét! Éppen ezért idézzük újra Jakab apostolt: „Teljes örömmel tartásotok testvéreim, ha különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.” (Jakab 1:2)

Máté László, esperes
lelkipásztor

SZABADTÉRI ISTENTISZTELET NAGYIGMÁNDON

Folytatás a 14. oldalról

Nagyon nagy öröm volt már ekkor látni, hogy a Tamás által elkép-zelt cél azonnal megvalósult: az egész gyülekezet egy emberként énekelte a gyerekekkel. Zenészként ennél szebb élmény nincs! Így azt gondolom, ha volt is bennünk izgalom a délután ala-kulása miatt, az az első akkordok, dal-lamok megszólaltatásával eltűnt belő-lünk: Márton is azt láttam, hogy felsza-badultan tudjuk szolgálni a gyülekeze-tet.

A tiszteletes úr, mint jó kar-mester irányította a zenélést is az Is-tentisztelet mellett: én személy szerint ugyanúgy hallgattam őt, mintha nem a színpadon ülne, s a jó irányítás miatt szinte éreztem, mikor kell a hangsze-remért nyúlnom, s felállni a mikrofon mögé. A bibliai idézetek magyarázatát követte egy közös éneklés, újra ma-gyarázat, éneklés, így tovább, egészen a közös, záró énekig.

A színpad elé kihelyezett padok számát alapul véve Tamással úgy számoltuk, hogy körülbelül két-száz-an voltunk együtt ezen a délutá-non. Én nagyon jól éreztem magam. Ami ennél fontosabb, azt gondolom, hogy a gyülekezet tagjai is hasonlóan érezhettek. Többen kerestek meg az alkalom végén, s azonnal jelezték, hogy ezt ős is így gondolják. Bízom benne, hogy sikerült mindenki dél-utánját széppé tenni ezzel a rendhagyó alkalommal.

A megtisztelő felkérés alkal-mával már beszéltek a tiszteletes úrral, hogy ha kedvező a fogadtatása, akkor folytatjuk a megkezdett munkát, s teremtünk alkalmat hasonló rendez-vényre a jövőben is. Ha erre sor kerül, én ott leszek ismét!

Schulmann István
Nagyigmánd

Vége itt, a nyár, sóhajtottak fel sokan közületek. Lehet játszani, so-káig aludni. De én a nyárra is küldök nektek egy kis olvasnivalót, méghoz-zá olyan bibliai személyekről, akikre valamilyen szép tulajdonság jellemző, amit talán ti is örömmel követnétek, szeretnétek olyanok lenni. Az első ilyen tulajdonság, a hűség. Erről persze sokan közületek felnőnek, de én nem kiskutya vagyok, aki hűséges a gazdijá-hoz! pedig higgyetek el, az embereknek is szükséges, hogy hűségesek legyenek. A történet főszereplője: Naomi és Ruth, két asszony, akiket Isten egy közös családban egyesített. Naominak volt férje és két fia, akik megházasodtak, feleségük Orpa és Ruth volt. De a boldogság elkerülte őket, meghalt előbb Naomi férje, majd a fiai is. A három asszony árván maradt. Éheztek, fáztak, és Naomi elhatározta, visszatér szülő-földjére, a lányokat pedig haza küldi saját szüleikhez. Orpa hajlandó is volt, de Ruth ragaszkodott az anyósához. Azt mondta, ahová ő megy ott a helye neki is, Naomi Istene az ő Istene is és csak a halál választja el őket. Végül együtt indulnak el, letelepednek Betle-hemben és lassan minden jóra fordul. Naomi úgy szereti Ruthot, mintha édes gyermeke lenne. Tanácsokat ad neki s végül a lány férjhez megy egy becsü-letes emberhez, Boázhoz, akivel gyerme-kük is születik. Ruth hűsége megma-radt végig és ennek a jutalma, hogy Isten megajándékozta egy boldog élet-tel. A hűség azonban nem csak embe-rek között érvényes, ha-nem Isten és ember között is. Ezt a hűséget nevezzük hitnek, amikor jó, vagy rossz ér minket, bízunk a mi mennyei Atyánk szere-tetében, hűségében és Ő is örül a felé áradó bizalom-nak. Végül egy történetet szeretnék megosztani ve-letek a HŪSÉGRŐL.

Valahol az egyik kórház-ban feküdt egy kisfiú és műtétre várt. Az ilyesmi nem tartozik a legkelle-mesebb dolgok közé. A kisfiú is félt tőle. Édesapja eljött hozzá az operáció előtt, és bátorítani kezdte gyermekét.
- Ó apukám, nem félnék én semmit, ha te mellettem lennél.
- Rendben van – mondotta

GYEREKSAROK

az édesapa -, melletted maradok. Az orvos bele is egyezett. A kisfiút föllették a műtőasztalra. Mielőtt elaltat-ták volna, utoljára megszorította édes-apja kezét. Mikor aztán elaludt, így szólt az orvos az apjához:
Most már elmehet, mert megkezdjük a műtétet.

- Nem, nem megyek el – válaszolta az apa. – megígértem kisfiamnak, hogy mellette maradok, és szeretném megtar-tani ígéretemet.

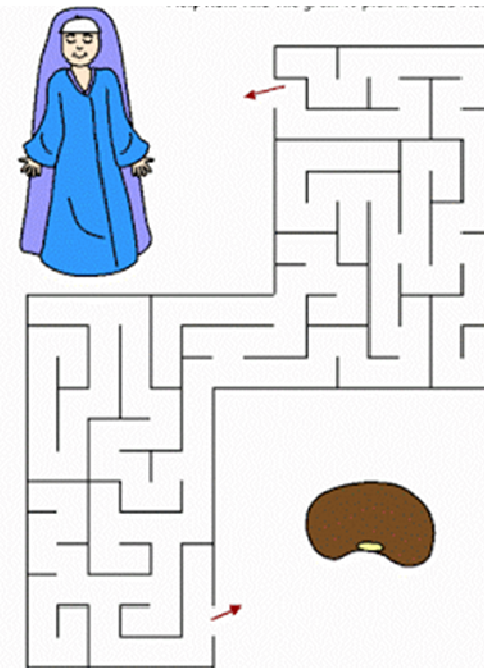
- Ha úgy gondolja, ám maradjon – egyezett bele az orvos.

Az operáció sikerült. Amikor a kisfiú fölbredt, keze még mindig az édesapja kezében pihent. Mosolyogva nézett édesapjára, és ezt mondta: ó milyen jó, hogy mellettem maradtál! Így nyugod-tan alszom tovább.

Íme, ilyen bátorítóan hatott a kisfiúra édesapja jelenléte. Ti azonban tudjátok, hogy földi apukátokon kívül van egy mennyei Atyánk is, Isten. Ő is hűségesen megtartja ígéreteit. Ne félj hát ben-ne bízni és legyél te is az Ő hűséges földi gyermeke.

A következő képeket kivághatod és benne Ruth és Naomit ábrázoló szí-vecskét kapsz. A másik ábra pedig egy labirintus, amiben Ruthnak el kell jut-nia magocskáig. Jó munkát!

Judit néni

VENETIANER SÁNDOR AZ ÁLDOTT ÉLETŰ REFORMÁTUS LELKÉSZ

Gyermek és ifjúkor

Venetianer Sándor a Tolna megyei Faddon született 1853. június 17-én zsidó családban. A körülmétkedés alkalmával kapott zsidó neve bibliái név, Ézsaiás volt. Fadd a Holt-Duna partján fekszik, Szekszárdtól északra. Földrajzi adottságai alapján a mezőgazdasága által vált ismertté ez a vidék, különösen a dohánytermelés kapcsán. A jobbágyfelszabadítás a 19. század közepén zajlott le Faddon, abban az időszakban, amikor Sándor született. E nagyközségi református temploma 1787-ben lett kész, a leégett római katolikus templom pedig 1864-ben épült újjá. A kataszteri telekkönyv nyilvántartás adatai alapján állítható, hogy 1855-ben már létezett zsidó imaház. Az 1882-es telekkönyv, amely már a házszámok rendezése utáni helyzetet tükrözi, a 659. szám alatt jegyzi az imaházat. Faddnak viszonylag nagy létszámú zsidó lakossága volt már 1848 előtt és után is. Nem kellett tehát az ott élő zsidóknak más településen gyakorolni hitüket. Nem sok emléke maradhatott Sándornak a községről, hiszen a Póth Lajos által írt megemlékezésben található rövid életrajzi adat szerint Sándor kilenc éves volt, amikor a család Faddról Kecskemétre került. Csekő Ernő főlevéltáros 2001-ben, a Tolnai Megyei Naplóban megjelent *Három testvér – három vallás papja* című cikke méltóképpen emlékezett meg a Venetianer testvérekről. Írása ráirányította a figyelmet a méltatlanul elfelejtett Venetianer fivérekre. Venetianer Albert, az apa kezdetben Faddon volt rabbi. Feleségét Stern Reginának hívták. Később Sándor Kecskeméten párhuzamosan járt a Talmud-iskolába és a keresztyén iskolába. Mint legidősebb fiút édesapja rabbinak szerette volna kitaníttatni. Heten voltak testvérek, akiket a szülők a zsidó vallás és hagyományok szellemében neveltek. Az elemi iskolát követően Sándor előbb a kecskeméti katolikus Piarista Gimnáziumba járt, majd az 1870/71-es iskolaévben beiratkozott a Kecskeméti Református Lyceumba, ahol elvégezte a bölcséleti tanfolyam 2. osztályát. A beiratkozási anyakönyvben a „szülők” rovatban anyai bejegyzés szerepel, hogy „József

rabbi”. Rabbi édesapja a világi ismeretek és műveltség megszerzése céljából járatta fiát keresztyén iskolába. Ez a zsidó felvilágosodás, a házkálá egyik fontos célkitűzése volt. *Róna Tamás* doktori disszertációja hangsúlyozza azt a törekvést, amely a 19. század 60-as éveiben jellemezte a kecskeméti zsidóságot, mely szerint hazafiságukat oly módon igyekeztek kifejezni, hogy Kosuthról elnevezett pörgekalapot és zsinóros atillát viseltek”. A következő rövid idézet hivatott ecsetelni az akkori zsidóságnak a magyarságba történő integrálódási folyamatát (Kövér András szerint ez vitatható): *„Hogy milyen szinten igyekeztek integrálódni a magyar társadalomba, mi sem bizonyítja jobban, mint például az, hogy a Kecskeméten született Venetianer Lajos bátyja Sándor, református pap lett. „Az asszimiláció jelensége ebben az időszakban széles körűnek mondható.*

Sándor még a talmud-tóra iskolába járás idején találkozott a Messiás kifejezéssel. Különös, hogy nem a zsidó iskolában, hanem keresztyén osztálytársaitól hallott először a Messiásról. Mivel francia nyelvet tanult, ezért szerzett magának egy francia nyelvű teljes Bibliát, hogy nyelvismeretét kihasználva többet megtudjon a Messiásról. Amikor a talmud-tóra tanítója, mivel Sándor naivan megmutatta neki a Bibliát, megtudta hogy az ifjú Venetianer tiltott könyvet olvas, elvette azt tőle. Ez a negatív élmény nem keserítette el, sőt arra ösztönözte, hogy szerezzen egy másik Bibliát és azt olvassa. Paul Phillip Levertoffról, a szefárd származású, szintén keresztyén hitre tért kiváló hebraistáról tudjuk, hogy gyerekként találkozott „a tizenkét éves Jézus a templomban” címmel ellátott újszövetségi, héber nyelven írt történettel, amikor az utcán felvett egy eldobott papírt. Ennek a jézusi élettörvénynek az elolvasása indította el benne a vágyat, hogy megismerje Jézust, aki a zsidó rabbi-alkos beszélgetést folytatott a jeruzsálemi templomban. Hiába vették el tőle a talált iratot, később kereste és megtalálta az Újszövetséget.

Megtérése és keresztyén vallásra történő áttérése

Már gimnazista, amikor az evangélium által megszólítja őt Isten. Isten eszköze ebben a megszólításban a szintén zsidó vallásban született, de keresztyénné lett Schönberger Károly András, Mórón született hitben élő ember bizonyágtétele. Schönberger Károlyról magyar nyelven alig találunk adatokat. Egyedül a néhai Póth Lajos szabadkai református lelkész által Venetianer Sándorról írt ismertetőben olvashatunk róla, valamint az *Izrael-Immanuel* messiási tanítások internetes portálon található Lichtenstein rabbiról írt életrajzban. Sokatmondó az a tény is, hogy *Schönberger Károly Andrást* sokkal inkább számon tartják az angol nyelvű irodalomban és *Dr. David Baron* mellett említik. Mivel a *Hebrew Christian Testimony to Israel (HCTI)* nemzetközi szervezet alapító tagja volt, ezért őt az angolszász irodalomban sokkal inkább ismerik és számon tartják, mint hazájában, ahol született.

Mennyire méltatlanul megfélemeztek ezekről a zsidó vallásból áttért keresztyén emberekről, akik szenvedések árán is vállalták a tanítványság útját. Sokan közülük kiváló képességgel és öszvetségi tudással rendelkeztek. Különösen igaz ez Venetianer Sándorra, aki Délvidéken tevékenykedett a legtovább és ott halt meg az első világháború előtt, 1902-ben az újsóvei németajkú református gyülekezetben. Ennek az írásnak nem rejtett célja, hogy emléket állítson ezeknek a kiváló zsidó-keresztyén egyéneknek, elsősorban Venetianer Sándornak.

Az említett Évkönyvben Póth Lajos Venetianer Sándor latin nyelvű önéletrajzából idézi a következőket: *„Schönberger elolvasta velem a próféta-át az evangéliumokkal és az apostolokkal együtt. Új világban és új ég alatt éltem én akkor! Valóban új értelmet kaptam akkor számomra az Ótestamentum is.”* Venetianer Sándor tíz évvel korábban, 1873-ban fogadta el Jézus Krisztusban Istent, mint Lichtenstein Izsák (polgári nevén Ignác) rabbi, aki 1883-ban ismerte fel Jézusban a zsidók és minden ember Messiását.

Folytatás a 13. oldalon

ARATÓNAP ÁCSON

Őseink életmódjának bemutatásával terveztük meg az idei évben már másodszor az aratást. Nagyszüleink és a még korábbi felmenőink munkáját nem segítették gépek, nekik kétkezi munkával kellett az aratást is megoldani.

Június utolsó vasárnapján a Malomtó mellett gyülekeztünk nagyobb részben református gyülekezeti tagok, de szép számban voltak más gyülekezetből is résztvevők.

Korán reggel a Bakancsos Klub tagjai felállították sátrukat, padokat, asztalokat helyeztek be. Segítettek másban is, húst kaptunk tőlük az ebédhez, színpadot emeltek a táncosok műsorához. Sok segítséget kaptunk. Volt aggregátor az áramellátáshoz, kiállítás régi mezőgazdasági eszközökből, kosaras kézi hajtású körhinta. Az érkezőket önkéntes gyülekezeti tagjaink aratópállinkával, asszonyaink pogácsával, süteménnyel kínálták. 9 órakor elindultunk a közeli gabonatáblához.

Őseink szokásának megfelelően imádkozással kezdtünk. Hálát adtunk a termésért, fohászokdtunk a munkavégzés segítéséért az Úristenhez.

A kaszások a galymóval felszerelt kaszával vágják rendre a gabonát, utánuk a marokszedők a korábban készített kötelre tették a félkévényi termést, amit a következő rendből egészítettek ki. Ezt a következő társ kötötte be. Az egész kévékből készült el azután a „csomó”, a

„kereszt” és a „kepe”. Közben a bekapcsolt hangszórón keresztül az aratással kapcsolatos ismeretek hangzottak el. Mire a tervezett mennyiséget learattuk, kepébe raktuk, megérkezett a „csatlással”, „vendégdallal” felszerelt

Imádkoztunk, ígét hallgattunk, énekelünk. Énekelünk, és a zöld lombú fák között velünk énekeltek a madarak is.

Rövidesen elkészült az ebéd: Babgulyás, mellette pogácsa vagy kenyér, ízlés szerint. A „jó ebédhez szolt a nőta”. Kétféle cigányzenekar húzta, s az ebéd befejezése után itt is, ott is dalra fakadtak néhányan. Azután néptánc bemutatót szemléltethetünk, majd citerával kísért népdaléneklést hallgathatunk.

Asszonyaink ebéd után kürtös kalácsot, három féle ízesítésben lángost sütöttek, szorgalmasan kínálgatták fáradhatatlanul.

A gyerekek lovas kocsira ültek, a tó megkerülése után simogathatták a lovat is, a kicsikót is. Az én gyerekkoromban a gépkocsiba szerettünk volna beülni. A mai gyerekeknek már a lovas kocsi jelent élményt.

Míg gyermekkori aratási emlékeimen gondolkodtam, láttam befordulni aratási helyünkre az arató gépet.

Nagy áldás, hogy a „mindennapi kenyér” megadásán túl az Úristen a nehéz munkát nagy részben elvette. Adjunk hálát érte!

„takarodó” kocsit, hogy a kévét haza szállítsa és „asztagba” rakják.

A nézők többsége már nem végzett ilyen munkát. Ők az aratást csak kombájnnal láthatták. Most módjuk volt tapasztalatot szerezni arról, hogy ez milyen nehéz munka volt a nyári nagy melegben. De őseink szinte ünnepként vették ezt a munkát. Nem csak szavakban imádkoztak a mindennapi kenyérért, hanem lelkükben is ez volt. Nem csak az aratás kezdetén imádkoztak, hanem hálát adtak a termésért a munkák befejezésekor is.

Visszaingultunk a sátorhoz. Sokan befértek, a többiek mellette foglaltak helyet. Elkezdődött a vasárnapi rendnek megfelelően az istentisztelet.

Dunántúli Református Akadémia

**FELNŐTT
KATECHÉZIS
INDUL
EGYHÁZKERÜLETÜNKBEN**

A Dunántúli Református Egyházkerület képzést indít gyülekezeti tagoknak, érdeklődőknek hittünk alapvető kérdéseiről.
A kurzus összefoglaló címe:

**ISTEN-VILÁG-
EMBER-EGYHÁZ**

Időpontok – első félév:
2015. szeptember 19., szombat
2015. november 28., szombat

Helyszín:
Pápai Református Teológiai Akadémia

A képzés részletes programjáról, a jelentkezés rendjéről a közeljövőben az Egyházkerület honlapján és a lelkesítő hivatalokban lehet tájékozódni.

SZABADTÉRI ISTENTISZTELET NAGYIGMÁNDON

Tavaly októberben Pákozdon kirándultunk, éppen a Hét Határos hitanosok hagyományos őszi kirándulásán vettünk részt, amikor Sugár Tamás, Nagyigmánd református lelképásztora, mosolyogva vont félre, s elmondta, hogy van egy terve. Megkért, hogy segítsék ennek a tervnek a megvalósításában. Azonnal és örömmel mondtam igent a megtisztelő felkérésre, melynek történetét szeretném most elmesélni.

Tamással évek óta ismerjük egymást. Családommal örömmel veszünk részt a közös programokon, feleségemmel ahol tudunk, szívesen segítünk a gyülekezet körüli teendőkben, főleg a tagyosi tábor életében. Mindezek mellett – párommal ezt többször is megbeszéltük – jó szívvel hallgatjuk a tiszteletes úr prédikációit. Én kimondottan szeretek vele beszélgetni, erre többször is találtunk már alkalmat. Ezen beszélgetéseink közben sokszor szóba került a zene, a zene szeretete, a zenehallgatás és zenetanulás fontossága. Ez, úgy gondolom, a jelen történet egyik induló pontja.

A tiszteletes úr a gyülekezetnek is elmesélte, hogy a tavaly elkészült nagyigmándi szabadtéri színpad használatára teljes támogatást kapott Nagyigmánd polgármester asszonyától, Hajduné Farkas Erikától. Ahogy ő mondta, udvariasan megköszönte, gondolván, hogy nem tudja, hogyan használhatná a színpadot a református gyülekezet. De, a gondolat már el volt ülve... S talán ez volt a második pont, ahonnan elindultunk.

Pákozdon már kész gondolatokkal várt engem Tamás. A számomra nagyon kedves kérése az volt, hogy részt vennék –e egy rendhagyó munkában: szabadtéri Istentiszteletet szeretne megvalósítani. Vállalnám –e a munka zenei részének irányítását, számíthat –e rám ebben az első próbálkozásban? Zenéről volt szó, ráadásul általam sokra becsült emberekkel együtt dolgozva, nem volt mit gondolkozni a kérésen, ott azonnal és örömmel vállaltam a részvételt.

A szabadtéri Istentisztelet koncepciója ekkor már készen volt: a rendhagyó helyszínnel szeretnénk egy kicsit színesebbé tenni ezt az alkalmat, kicsit kinyitni az ajtókat, hogy jelezzük, azokat is várjuk, akik a templomban kevesebbszer vesznek részt Istentiszteleten. Azzal, hogy megszokott templomi orgona helyett más hangszereket használunk, még izgalmasabb lenne az alkalom. És, hogy teljes legyen az újdonság élménye, a megszokott énekek helyett

is kicsit mást fogunk előadni: lesz olyan dal, ami a gyülekezet gyermek tagjainak lenne kedvesebb, olyan, ami mindenkinek kicsit újdonság, illetve lenne olyan is, ami a hagyományos „vonalat” követi.

Idén márciusban megkezdtük a közös munkát zenésztársaimmal, Sugárné Damó Márta, református lelkész, fuvola és Vincze Judit, református kántor, zongora zenekari összeállításban.

A kiválasztott repertoár a következő volt: „Itt van Isten köztünk”, „Jézus, tiszta lényed nézve” és a gyermekek kedvence, az „Áldásoddal megyünk”.

A szereplők adottak voltak, a repertoár készen volt, ennek megfelelően már „csak” annyi dolgunk volt, hogy a zeneszámokat megfelelően szólaltassuk meg. Öt alkalommal találkoztunk, minden egyes zenekari próba alkalmával 2-3 órát dolgoztunk együtt. Azt gondolom, hogy a próbáink nagyon jó hangulatban teltek. A munka iránti tiszteletből adódó komolyság mellett rengeteget kacagtunk együtt. Nekem volt

szerencsém több zenekarban, zenekari formációban zenélni, így van összehasonlítási alapom. Őszintén mondhatom tehát, hogy az első alkalomtól kezdve összeszokott társaság formájában dolgoztunk: görcs- és feszültségmentes munka folyt, a célt szem előtt tartva, folyamatosan alakítva az eredményt. Az első próbák alkalmával minden egyes alkalommal feltaláltuk a spanyolviaszt, talán kétszer nem ugyanúgy előadva a darabokat, próbálgatva a bevezetéseket, lezárásokat. Első alkalommal egy régi elektromos orgonát használva a billentyűs hangszerként, Judit kezei között, második alkalommal már egy szintetizátort elővéve... Kísérleteztünk, s jó volt ezt megélni.

A harmadik alkalommal már csatlakoztak hozzánk a gyülekezet fiataljai, akik hangjukkal tették teljessé a közös zenélés élményét. Örülök, hogy volt alkalmunk a közös munkára, ezúton is köszönöm nekik a részvételüket. Bízom benne, hogy dolgozunk még együtt...

Sajnos Judit az utolsó próbán, illetve magán a nagy alkalmon már nem tudott velünk lenni, ennek ellenére én ennek a formációnak az állandó tagjaként tekintek rá, s neki is köszönöm a közös munkát és szép órákat. A következő alkalommal itt folytatjuk...

A sok órányi készülés után eljött 2015.06.07. vasárnapja. Nagyon izgultunk, hogy jó idő legyen, s ne kelljen az egy héttel későbbre tervezett esőnapot igénybe vennünk. Szerencsére ragyogó napra ébredtünk, s ez így is maradt estig.

Az Istentisztelet rendje az apostoli köszöntés és köszöntés, köszönetmondás, bevezető gondolatok után egy énektanulással folytatódott. Itt kaptak szerepet a gyermekeink, akik profi csapat módjára a színpadon többször elénekelték a gyülekezetnek a két új dalt. Mindezt úgy, hogy velük közös zenés alkalmunk nem volt, így nekik is külön köszönet jár az ügyes munkájukért.

15. oldal

TÁBOROZNI VOLTUNK

A nagyigmándi és a szákszendi református hittanos gyermekek ez évben is, június utolsó hetében, Tagyospusztán táboroztak. Összesen 32 gyermek tudott részt venni a programban, 5-en Szákszendrőről és 27-en Nagyigmándról. A tábor programja jerikói történeteket dolgozott fel, így beszélünk Ráhábról és a kémekről, Jerikó ostromáról, Zákusról és Bartimeusról. Voltak játékok és vetélkedők, Ki mit tud?, szalonnasütés, és strandolás a Fényes strandon. Egy délután Molnárné Takács Anetta fazekas vezetésével készíthettek gyönyörű emléktárgyakat a résztvevők. Köszönetet mondunk Nagy Lajos és családjának és Horváth Sándor és családjának az élelmiszerek beszerzéséért, valamint Csonka Editnek, Körömdi Beátának és Pékné Kocsis Katalinnak a jól tartásunkért. S persze várjuk a jövő évi táborot...

Sugár Tamás

FŐGONDNOKOK TALÁLKOZTAK

A Kárpát-medencei egyházkerületi vezetők Huszár Pál dunántúli főgondnok, a Magyarországi Református Egyház Zsinata világi elnökének meghívására érkeztek a dunántúli városba, hogy a közös gondolkodás mellett a környéken tett kirándulások keretében egymás jobb megismerésére is sort kerítsenek.

A közélet infantilizálódásának és az értelmiség manipulálhatóságának veszélyeire figyelmeztetett előadásában Nagy Sándor korábbi dunamelléki főgondok, hangsúlyozva, hogy ebben a helyzetben a keresztyéneknek fokozott felelősségük van a hiteles tájékoztatás terén. A Magyarországi Református Egyház (MRE) Zsinatának korábbi világi elnöke kifejtette: a klímaváltozás vagy a bevándorlás kérdésében, de más súlyos problémák esetében is lobbierdekek mentén születnek a döntések, ezért a keresztyéneknek különös felelősségük részt venni a politikában, mert ha távol maradnak tőle, mások fogják helyettük meghatározni, hogy merre menjen a világ. Nagy Sándor szerint az egyház intézményesen is sokat tesz a közéleti érzékenység fejlesztése érdekében részben az oktatási

intézményei, részben pedig a vallásoktatás által. Rossznak látja az egyház társadalmi megítélését napjainkban Adorján Gusztáv. Ennek oka szerinte, hogy a református közösségek jelentős részéből hiányzik a kellő nyitottság. – Az egyházat sokan sötétnek és feketének látják, pedig Krisztus mosolygós volt és szeretettel teli – fogalmazott a tiszántúli főgondnok, aki úgy véli: az egyház világi tisztségviselőinek legfontosabb feladata éppen az, hogy szakmai tekintélyük és kapcsolati rendszerük révén kapocs legyenek az egyház és a rajta kívül élő emberek között.

A főgondnok hozzátette: e célt segíthetik az egyház oktatási és szociális intézményei, de csak akkor, ha a hitéleti munka mellett profi módon és átláthatóan végzik szakmai tevékenységüket is. Adorján Gusztáv szerint az egyháznak a földi problémák feltárásában és megoldásában is segítenie kell, együttműködve ennek érdekében akár a politikával is. Ezért nyitottnak kell lennie akár újabb intézmények átvételére is, csak így élhet a napjaink nyújtotta lehetőségekkel.

www.refdunantul.hu

A SZERETETOTTHON KÜLDÖTTEI

Nagy volt az öröm Jún. 7-én Ácson, hiszen látogatóink voltak a Dunaalmási Szeretetotthon lakói, gondozóikkal együtt. Ezen a vasárnapon tartottuk szintén a tanévzáró istentiszteletünket és családi napunkat is. A délelőtti istentiszteleten közösen vettünk részt, ahol zenés áhítattal, versmondással és harangjátékkal kedveskedtek nekünk az otthon lakói. Igét hirdetett Márkus Dániel lelképásztor úr, aki szemléletesen és izgalmasan beszélt a sóról. Az istentisztelet után is nagy volt a nyüzsgés az udvaron is, hiszen készült a finom gulyásleves, asszonyaink készülődtek a vendégek fogadására és a lángos sütésre. Áhítatunk után közösen vettünk részt az ebéden, majd az ezt követő kézműves foglalkozáson az otthon lakóinak vezetésével. Délután ifjúsági énekeket énekeltünk gitárkísérettel, kézműveskedtünk és kipróbáltuk az ugrálóvárakat is. Estefele énekekkel búcsúztak el tőlünk és hosszasan integettünk egymásnak. Ez a nap mindenki számára felejthetetlen marad.

GUTAI TESTVÉRGYÜLEKEZET KISBÉREN

Örömmel és hálaadással tekintünk vissza a július 19-ei vasárnapra, amikor a helyi református gyülekezet a Kisbéri Kulturális és Lovasfesztivál keretén belül fogadhatta a gútai testvérgyülekezet tagjait. A délelőtti istentiszteleten Nagytiszteletű Simon Ilona lelkész hirdette közöttünk Isten ígését a Zsoltárok könyve 81-ik fejezetéből. A lelkészasszonyt, a megjelent gútai vendégeket, valamint a jelenlevőket Sinkovicz Zoltán polgármester úr köszöntette. Az istentiszteletet követően a vendégekkel megtekintettük a Wass Albert Művelődési Házat, valamint a Kiskastély kiállító termet.

Ezt követően szeretetvendégségen gyakorolhattuk a bibliai hagyományokkal rendelkező vendégszeretetet: „A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek - tudtukon kívül - angyalokat vendégeltek meg” (Zsid 13,2). A szeretetvendégségen kötetlen beszélgetésben folyt az ismerkedés.

Köszönetünket fejezzük ki mindazok felé, akik segítettek a találkozás, a vendéglátás színvonalas megvalósításában. Külön köszönet illeti az Őszi Napfény Idősek Otthona vezetőjét és a konyha dolgozóit, akik a finom ételt elkészítették.

Vajs Tibor lelkész

DURIT AZ EGYETLEN ELEM AMI FELTÖLT

A látszat ellenére ez nem egy hirdetés, hanem a Dunántúli Református Ifjúsági Tábor résztvevőinek karszalagján olvasható felirat. 2015. június 29-től július 5-ig kb. 80-an nyaralhattunk együtt Balatonfenyvesen. Határon túli fiatalok is

érkeztek, Szlovéniából.

A sok énekléssel egybekötött áhítatok és a csoportfoglalkozások mellett Steinbach József püspök úr vezette fórumbeszélgetés segítette az útkeresést és a hitbéli elmélyülést. Az „Eszement vetélkedőn” csapatverseny keretében oldottunk meg bibliai feladatokat is.

Ki mit tud, a sportversenyek, vetélkedők alkalmat adtak az önfeledt szórakozásra, kikapcsolódásra. A jól felszerelt, rendezett strand közelsége (kb. 100 méter) is nagy előnye ennek a tábornak. Ezt alaposan ki is használtuk a vízi vetélkedőknél és a szabadidőben.

A táborvezető, Bátki Dávid Géza humorérzéke sok mindent megoldott, szigorának „bevetésére” nem igazán volt szükség. Jól éreztem magam, köszönöm ezt a kedvezményes lehetőséget! Többen megbeszéltük, hogy jövőre is találkozunk Balatonfenyvesen.

Sárközi Dániel Zoltán
Dad

CSALÁDI ISTENTISZTELET DADON

A dadi református gyülekezetben rendhagyó alkalom volt 2015. június 7-én; vasárnapi családi istentisztelet. Az igehirdetés mellett közös énekléssel, az óvodás gyermekek műsorával, egy bábdarabbal és énekkarunk szolgálatával dicsőítettük az Urat.

Énektanulással kezdődött az alkalom, melybe minden gyülekezeti tag bekapcsolódott. („Jézus a mi oltalmunk...”). Így azt hiszem, elmondhatjuk, hogy ezen a vasárnap délelőttön mindenki kétszeresen imádkozott.

Zsoltárok könyvének 34. versét hallhattuk a Bibliából. A közös imádság után, az óvodások mosolygósan, vidáman álltak ki az Úr asztala köré, és mint egy igazán profi gyermekkórus, kezdtek el énekelni: „Nem lesz egyedül a szívem többé, Glóri, Halleluja. Velem van az én Uram mind örökké Glóri, Halleluja...”.

A gyülekezet ifis tagjaival adtunk elő egy bábdarabot ami, iskolás gyermekek kirándulásáról szólt. A darabban a főszereplő kisfiú tesz bizonyosságot, Istenbe vetett hitéről. Lalit a kirándulás során iskolatársa bezárja egy erdei kunyhóba, így elmarad a többiekől. Miután kiszabadul, megrémül, hogy egyedül maradt, sőt még egy bagoly is félelemre kényszeríti, ám ekkor eszébe jut, hogy nincs is olyan egyedül, hiszen Jézus Krisztus mindig vele van, s Ő megmutatja a hazafelé vezető utat. A darab jól végződik, Lali és a kirándulók megtalálják egymást. A darab végén pedig a gyerekek tanára egy ígét mond el, mely tanulsága is a bábdarabnak „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!” (Zsolt. 50.19). Ezzel a fiatalabb, óvodáskorú gyülekezeti tagok is hallhatták az evangéliumot egy kicsit másként, bábdarab formájában.

Jó volt átélni, ahogy együtt énekelte a gyülekezet fiatal és idősebb korosztálya, ahogy az énekekben is elhangzott, „nem lesz egyedül a szívem többé...” azt hiszem senki szíve sem ezután. A közös éneklés után egy kis feladatot is kaptak a gyülekezeti tagok. A padok között egy papírlapon el voltak rejtve, különböző szavak, aki esetleg egy ilyen papírt talált ki kellett vinnie az Úr asztalához. A szavakból pedig egy igevers tevődött össze, ami útravalóként is szolgált mindenkinek. Ez az ige a Zsoltárok 50. részének, 19 verse volt.

Az ígét Kovácsné Gombos Tímea tiszteletes asszony hirdette. Az alkalom végén gyülekezetünk énekkara szolgált. Két éneket is hallhattunk tőlük: Mindörökké hű az Úr; Új hálaének áldja Istent.

Ez a Vasárnapi Istentisztelet bár rendhagyó volt, az elmondható, hogy mindenkit megérintett. Nem csak lelkileg

frissültünk fel, hanem újfajta helyzetben odafigyeltünk egymásra, közösségekben adhattunk hálát, dicsőítve az Urat. Remélem máskor is lesz ilyen rendhagyó Isten központú alkalom.

Varga Dóra

ZARÁNDOKLAT

Július 21-22-én ért el Etére az idei Szent Jakab zarándoklat. A híres El Camino magyarországi szakasza Budapesttől vezet Lébényig, s onnan csatlakozik az Európát átszelő zarándokút többi szakaszához. Különös út ez, hiszen az alapvetően katolikus zarándoklat református templomokat is érint, közöttük az eteit is. A Nagyigmánd-Kisbér szakaszon az etei református templom a megjelölt állomás. Több éve minden nyáron megérkeznek hozzánk a zarándokok, akik között akadnak reformátusok, evangélikusok, unitáriusok, felekezeten kívüliek, s mindeféle népek is. Időnként külföldiek is, nemcsak a szervezett nagy zarándoklaton, hanem akár magányosan is. Áprilistól-októberig jönnek, s mennek. Ki csak egy szakaszt, ki a teljes magyarországi részt, s van aki egészen Spanyolországig megy. Idén sem volt könnyű dolga annak, aki

belevágott e nemcsak testi utazásba. A legnagyobb hőségben, porban, árnyék nélkül, kora reggeltől késő délutánig rótták a kilométereket. Volt aki éjjel vágott neki lámpával, de a hőség így is utolérte, s nem volt igazán jó megoldás a meleg ellen. S ilyenkor különösen is jól esett a templom hűvöse, pedig a templomban is meleg volt 25 fok, délután a cintériumban 29, addigra a víz is megmelegedett. Volt olyan is, aki feladta, de a legtöbben mentek gyalogszerrel, hátizsákkal, porban és forróságban. Az akarat diadala volt ez. Küzdelem egy célért, sokaknak szent célért. Idén különösen is megcsodáltam a zarándokokat ezért az elszántságért. Adja emg nekünk is a Mindenható Isten, hogy céljainkért mi is tudjunk ilyen elszántan küzdeni, járva azt az utat, amit Isten nekünk rendelt, s úgy, ahogy rendelte.

TANÉVBÚCSÚZTATÓ DADON

A Dadi Református Általános Iskola diákjai és pedagógusai számára idén is eseménydús év-végével zárult a tanév. Az utolsó hetekben - a 2015. június 12-én harmadik alkalommal - megrendezett évzáró gálára készült iskolánk apraja – nagyja, melyet ezúttal még izgalmasabbá tett, hogy az esemény az ebben az időpontban megren-

szakköröseink előadásában Fazekas Mihály: Lúdas Matyi c. művének újszerű és érdekes feldolgozását, mely a ludak szemszögéből mutatta be a művet. A prózai darabok között énekszámok és zeneiskolában is tanuló diákjaink hangszeres bemutatói gazdagították a repertoárt. Örömeinkre szolgált, hogy – a visszajelzéseket, dicséreteket hallva

diákjainkat alsóbb osztályokba járó tanulóitársaik sorfala, valamint a meghívott vendégek jelenléte köszöntötte. Az ünnepi rendezvénynek méltó módon a református templom adott otthont, melynek falai között Kovács Tamás lelkész és Bogyné Handzsuk Szidónia igazgató asszony szavai, valamint a 7. osztály búcsúztatták ballagó tanulóitár-

dezésre kerülő falunap egyik programját is képezte. A színes műsor keretében felléptek az év folyamán különböző járási- és térségi versenyeken helyezést elért tanulóink énekszámaikkal, verseikkel, meséikkel. Láthattuk dráma

- ismét színvonalas előadással lephettük meg a falunap ezen időpontjában miniket választó nézőközönséget. Még fel sem ocsúdtunk a gála izgalmaiból, máris a 8. osztály búcsúztatására kellett összpontosítani. 8. osztályos

saikat. Az ünnepélyes eseményt a templom udvarán a tanulóközösség és pedagóguskar közös fotózása zárta.

**Szücs Erzsébet
igazgató helyettes**

VIZSOLYI BIBLIA 425 ÉVE

Károli Gáspár – hat református lelkész-társa segítségével – 1586-ban kezdte meg az Ó- és Újszövetség magyar fordítását, s három éven belül elkészült vele. A Károli-biblia nyomtatását 1589. február 18-án kezdték el és mintegy másfél évvel később, 1590. július 20-án fejezték be, így a fordítás megkezdése után négy évvel nyomtatásban is megjelent az első teljes magyar nyelvű Biblia, megközelítőleg 800 példányban.

A Biblia kiadásához nem kis anyagi erőre és erkölcsi tekintélyre volt szükség akkoriban. A nyomdát a főúri pártfogók megfelelő módon felszerelték, Németalföldről újabb betűkészlettel egészítették ki, a papírt Lengyelországból hozták. Vizsolyt azért választották a nyomda felállítására, mert a község mellett kereskedelmi út vezetett Lengyelországba. A fordítást és a nyomtatást szívügyének tekintette és bőkezű adománnyal segítette Rákóczi

Zsigmond, a település ura, a későbbi erdélyi fejedelem. A főúr ezzel a tétivel megalapozta a Rákóczi család Biblia szerzetét és a magyar kultúra támogatásával későbbi generációk számára példaként szolgált. A Vizsolyi Biblia 2412 oldalas, súlya 6 kg. A máig fennmaradt példányok számát 52-54-re becsülik, ebből 24 országhatárainkon kívül található. Egy eredeti példány látható a vizsolyi református templomban is. Ez a könyv a legrégebb fennmaradt (és ma is használt) teljes szövegű, magyar nyelvre lefordított Szentírás. A nyomtatás fáradtságos munkáját a lengyel Mantskovit (vagy Mantskovits) Bálint végezte.

Károli nem csupán fordítója, hanem gondozója-szerkesztője, sajtó alá rendezője, kiadója is volt a magyar nyelvű Szentírásnak. Munkájáról így ír: „Istennek nevét segítségül híván, minnek utána hozzá kezdtem volna egy-

néhány jámbor tudós atyafiakkal, kik nekem a fordításban segítségül voltak, meg nem szüntem addig, míg nem véghez vittem a Bibliának egészen való megfordítását...”

A Károli Biblia kisebb-nagyobb revíziókkal több mint száz kiadást ért meg, és máig a legnépszerűbb bibliafordítás a magyar nyelvterületen. Hogy a magyarság, a magyar nyelv minden viszontagság és ellenkező jóslás ellenére megmaradt „a magyar nép zivataros századaiban”, többek között a Vizsolyi Bibliának köszönhetjük.

A hungarikumok sorába ez év januárjában került a Vizsolyi Biblia, amely nemcsak a magyar reformáció megerősödését és a könyvnyomtatás meg-honosodását, hanem az irodalmi magyar nyelv tökéletesedését is jelentette, hatása a magyar irodalmi nyelv alakulására szinte felmérhetetlen.

www.reformatus.hu

VENETIANER SÁNDOR AZ ÁLDOTT ÉLETŰ REFORMÁTUS LELKÉSZ

Folytatás a 12. oldalról

Többek között ők ketten voltak azok, akik nagyon sokat tettek azért, hogy minél több zsidó eljusson Krisztus megismerésére, és hogy az evangélium ereje járja át az emberek életét és gondolkodását. Sándor felvállalta a Jézus személyébe vetett hitét a családjában.

E döntése alapján a zsidó vallás szerint ő aposztatává vált, akit a bevett szokás alapján ki kellett tagadni a családból és meggyászolni mint egy elhunytat. Süvét (süve: jiddisül gyászshét) szoktak ülni általában akkor, amikor valaki meghal a családban, vagy kitér a zsidó vallásból. Ilyenkor cipő nélkül kell ülni a földön, vagy a szokásosnál alacsonyabb helyen. „A hagyományos zsidó felfogás nem ismeri a zsidó közösségből való teljes kilépés fogalmát és az áttérés ténye nem szünteti meg a zsidósághoz való tartozást, mert ez nem függ az ember önkényes elhatározásától, hanem a születéstől, amely meghatározza a vallásközösségbe való természetes elhelyezkedést” – írja a Zsidó Lexikon az *áttérés (kitérés)* címszó alatt. A szülői ház elhagyása éhezéssel és nélkülözéssel járt. Póth Lajos írja az Évkönyvben, hogy a Venetianer család egyik ismerőse beszélt el neki, hogy Kecskeméten a Venetianer lányok fekete ruhában jártak ebben az időszakban, gyászolván vallásukat elhagyó testvérüket. Önmaga így vall erről az időszakról: „Ezután sok, Isten által küldött próbatételt álltam ki. (...) Akkoriban nyomórúságos nélkülözés, számtalan üldözés támadt rám. Előbb Pestre került fel, majd onnan a kedvezőtlen körülmények miatt Körösladányba ment egy zsidó elemi iskolába tanítani, de onnan menekülnie kellett, mivel tanítótársaihoz került egyik levele, amelyet Schönbergernek írt, akivel levél útján tartotta a kapcsolatot. Otthon, az atyai házban keresett menedéket. Apja örömmel fogadta őt vissza, azonban, amikor látta, hogy nem történt változás a hitéletét illetően, újra elküldte otthonról. Pénz híján nem tudott elutazni Kecskemétre. A gimnázium igazgatója szánta meg, akinek elpanaszolta szomorú

helyzetét. Ő ajánlotta be egy keresztyén családba. Nyolc hónapig egy református családban húzta meg magát, ahol házitanítóként kereste meg kenyerét. Ebben az időben tette le az érettségi vizsgát a gimnáziumban 1871-ben. Amikor már sikerült az utazáshoz szükséges pénzt megkeresnie, először Pestre utazott, hogy újra találkozhasson Schönbergerrel. Ő azonban már nem tartózkodott Pesten, ezért Sándor továbbutazott Bécsbe, ahol az egyetemen először filozófiát és természettudományokat tanult (18 évesen). Ezek a tanulmányok saját bevallása szerint nem segítettek közelebb az igaz istenismerethez, ezért a Szentírás vált számára az egyetlen és valódi lelki táplálékká és vigasszá. 1873-ban Prágába utazott, ahol találkozott Schönbergerrel, akivel hosszas beszélgetést folytatott a hitégető kérdéseiről. Végül, mély belső vívódást követően befogadta életébe Jézust mint Messiást, és megkeresztelkedett. Ez 1873. augusztus 10-én történt.

Teológiai tanulmányai – felkészülés a lelkészi szolgálatra

Megkeresztelkedését követően visszatért Bécsbe, hogy beiratkozzon az egyetem Protestáns Teológiai Karára (20 évesen). Erről tanúskodik az ELTE levéltárának adatbázisa. **Eduard Böhl** segítette őt abban, hogy a Szentírást helyesen értelmezze, és így a hitben erősítse őt. Abban az időben kevés olyan teológiai tanár volt, aki a református hitvallások talaján állt. Böhl ezen kevesek közé tartozott. Szerette a magyar teológus hallgatókat, különösen **Erdős Józsefet**, aki a későbbiek során nemzetközileg is elismert teológiai professzor lett, és Venetianer Sándort. Mindketten famulusai voltak a neves professzornak és később mindketten taníthattak volna a bécsi Protestáns Teológiai Akadémián, de egyikük sem fogadta el a felkérést. 1874-ben Venetianernek alkalma nyílt Bázélbe menni, ahol többek között keleti nyelveket

tanult. Egy tanévet töltött ott, majd visszatért Bécsbe, hogy Böhl közelében lehessen és tőle tanulhasson. Hálás maradt mindvégig azért, hogy e kiváló férfiú mellett tölthetett el még egy másfél évet. Ezt követően Böhl professzor ajánlatára Debrecenbe utazik, ahol 1877-ban teszi le az I. lelkészképzés vizsgáját. Egyébként nem tanult a Debreceni Református Teológiai Akadémián. Nagyjából ebben az időszakban (1874-78) volt a debreceni Kollégiumnak teológusa Erdős József, aki később ennek az ősi intézménynek a rendes teológiai tanára lett. Venetianer és Erdős között szoros barátság szövődött. Mindketten Eduard Böhl kedvelt tanítványai és teológiai irányzatának követői voltak, és többek között a Szabad Egyház c. lapban is publikáltak. Erdős József teológiai tanárkodását megelőzően közvetlenül Venetianer Pancsováról történő távozása után, került a helyére (Pancsovára) 1881-ben. Venetianer 1880-ban újsóvéi lelkész lesz. Amikor Venetianer 1884-ben egy időre a trieszti reformátusok lelkésze lesz, Erdős József foglalja el még ebben az évben a helyét Újsóvéén.

Vajs Tibor lelkipásztor

ÚJ KÖNYV A KÁLVIN KIADÓNÁL

"MOST PEDIG KÉT TÁBOROM VAN..."

Ácsiak családi táborozása Királyréten

Tudom, hogy sokan olvassák a napi igét a református kalauz szerint, és emlékeznek Jákob történetére, aki sok viszontagság után hazafelé indul. Ekkor találkozik Isten angyalaival és elhangzik Jákob ajkáról a mondat, ami cikkünk címe és bizonyágtétele alapja is: "Hiszen csak egy vándorbottal mentem át itt a Jordánon, most pedig két táborom van." De, hogy jön ide Jákob és a nyári tábor, azt is elmondom sorjában. Minden gyülekezet szervez a nyárra kicsinyei és nagyjai számára táborot és kirándulást. Nálunk sem történt ez másként. Évek óta szervezünk családi táborot (gyerekek, szülők, nagyszülők, segítők, szervezők) 40, 50, 60 fő részére. Az idén is elkezdtem már februárban keresgélmi szálláshelyet, ami minden igényünket kielégíti (sok hely, jó szobák, látnivaló a környéken, ne legyen nagyon messze, legyenek közösségi helyek stb.). Egyiket a másik után

lőttem ki, mire rátaláltam Királyrétre. Sok hely, minden rendben, de közben a jelentkezők túlhaladták a keretszámot (62). Még pótlólag azaz csak 90 hely lett volna, mi akkor már 119-en voltunk. Összejöttünk a segítőkkel és úgy döntöttünk, két egymás utáni időpontban két táborot szervezünk. Aki szervezett már többnapos táborot, az tudja, mennyi mindent kell figyelembe venni ahhoz, hogy mindenki jól érezze magát (családok együtt lehessenek, barátok/barátnők) ráadásul két időpontban. Megmondom őszintén, kicsit félttem, hogy alakul ez ki. Meg jó ötlet külön vinni azokat, akik már évek óta együtt táboroznak? Jött sok új szülő is, hogyan illeszkednek be a mi olajozott csapatunkba? Ekkor volt a napi ige Jákob történetének ez a része. Este olvastam el, de

olyan volt, mintha levelet kaptam volna Istentől. Ez nekem szól, ez nekünk szól. Igen nekünk kellett ketté osztani a táborunkat és igen nekünk üzen Isten, megáldott minket az évek során. Persze megosztottam ezt a családommal is (majd később a gyülekezettel is) és Anna lányunk kérdezte, a két tábor OK, de hol vannak az angyalok? Tényleg, hol találkoztunk angyalokkal? Ott, azokban a segítőkben, szülőkben, akik bíztattak, terveztek velünk túraútvonalakat, és vezettek is azon 40 fokban, áhítatokat vállaltak, bizonyoságot tettek, pólókat adományoztak, kérés nélkül mosogattak utánunk, pakoltak, szolgáltak, látogatták végig újra és újra a kicsiket és nagyokat éjszaka, kézműveskedtek és megállás nélkül fényképeztek. „Isten tábora ez” mondta Jákob és én is vele mondom, Isten áldása volt rajtunk, még a busz elromlása-kor is, vagy amikor özvívzyszerű esőben kellett Budapesten átkelni hazafelé, mégis remélem a jó élmények erősebbek és megmaradnak. A fürdés a medencében, a kirándulások, a hajtányozás, kisvasutazás, kézművesség, esti séták, táncház, beszélgetések éjszakába nyúlóan. A sok igei alkalom játékkal sok nevetéssel. Köszönöm mindenkinek aki velünk volt és azoknak is, akik imádkoztak értünk. Adja Isten, hogy jövőre is

LEGYEN.....TÁBORUNK.

ZÚGOLÓDOM, TEHÁT VAGYOK

Olvasandó: 2.Mózes 16.

Tipikus beszélgetésfoszlányok az elmúlt hetekből: -lehetett volna több is (eső), -lehetett volna melegebb is (időjárás), -lehetne több is (fizetés), -sikerülhetett volna jobban (lekvár), -kerülhetne kevesebbe (benzin), -csak fájna kevésbé (ízület). Közhelyesnek tűnő szolás mondásunk azt mondja, hogy mindig van, akinek félig tele, és akinek félig üres a pohara. Szemléletmód kérdése. Optimista vagyok, vagy pesszimista. Hálás vagyok Istennek, vagy elégedetlen. Meglátom a szabadítás csodáját a Vörös-tenger szétnyílásában, vagy nosztalgiazom a két kötőmozgató közötti sovány levesről.

Izrael zúgolódik az éhség miatt. Most éppen. Zúgolódtak már a keserű vizek miatt az előző részben, meg fognak még a manna miatt, a húshiány miatt, a víz miatt újra, meg egyébként is. Mintha néhány nappal korábban nem velük esett volna meg a Biblia egyik legnagyobb csodája. Miattuk – és egyedül csak miattuk – szétnyílt a tenger, hogy ők megmeneküljenek. Ugyan már, piti kis apróság. Az itt a baj, hogy nincs elég enivaló! Kite érdekel egy a világot évezredekre ámulatba ejtő csoda, ha unjuk már a mannat. Egy kis grill csirke a pusztában, hozzá egy kis tatzikis uborkával – na, az a csoda. Na de falként tornyosuló tengervíz, elpusztuló üldözők, szabadság a rab-szolgaság helyett – ki foglalkozik az ilyen magától értetődő dolgokkal? Az irónia lehet a hit áldott eszköze. Ugye, mennyire más így olvasni a történetet? Sokkal nagyobb hálát, bizalmat és hitet várnánk el. Ilyen tapasztalatok meg kellene erősítsék mind az egyén, mind a közösség Istenhez tartozását.

Milyen jó, hogy mi, mai keresztyén, református, templomba járó egyháztagok nem vagyunk ilyenek. Milyen jó, hogy minket a hála jár át, szívünk csordultig az Istennek való köszönetmondással, s a „sok jó, mellyel áld” mellett eszünkbe sem jut panaszkodni vagy éppen elégedetlenkedni. Boldogok vagyunk, hiszen teli van a poharunk, vagy legalábbis majdnem teli. Vagy mégsem? Lelkészként az egyik gyakori tapasztalatom, hogy papot látva sokaknak egyből panaszra nyílik a szá-

ja. Mi fáj, mennyire kevés termett, ezek a hátatlan gyermekek...

Nem panaszkodni szeretnék. Egy lelkes feladatai közé tartozik a keserűségek meghallgatása, a lelkipozózkodás, a vigasztalás. Isten kegyelme, hogy ezt a szolgálatot is végezhessük. Csak az arányok lepnek meg. Hát alig-alig történik valami jó az életben? Olyan jó lenne időnként olyat is hallani, hogy „Tiszteletes Úr, Isten olyan jót tett velem, olyan hálás vagyok”.

Egy kedves nagyigmánda egyháztágtól tanultam azt a mondatot, hogy „nincs boldogabb ember, mint a megelégedett”. Sokszor kérdés bennem, hogy mi magyarok tényleg ennyire elégedetlenek és boldogtalanok vagyunk, vagy csupán egy viselkedése forma a panasz, ami reflexből jön belőlünk, pedig tulajdonképpen nem is érezzük magunkat olyan rosszul. Pedig ha az irónia eszközét használva néznénk végig panaszainkat, sokszor kinevethetnénk önmagunkat. Isten annyi jót tett velünk! Hitvallásunk középpontja a megváltás: még Szent Fiát is feláldozta értünk, hogy mi élhessünk! De ha nem a nagy szavakra koncentrálnunk is: mennyi áldás, ajándék és segítség érkezik tőle a mindennapokban. Ad örömet, családot és barátokat, napsütést és esőt, erőt a munkához és termést, csodás egyéni és közösségi élményeket. De ezek meglátásához lelki nyitottság szükséges.

A Brian élete című filmben van egy párbeszéd Brian és egy ex-leprás között. Az utóbbi panaszkodik, hogy Jézus meggyógyította, s így elveszett a megélhetése (a koldulás):

Brian: - Vannak, akiknek semmivel nem lehet a kedvükbe járni.

Ex-leprás: - Jézus is ezt mondta, Uram! Az Élet játéka című könyvben egy súlyos balesetet szenvedett kislány azt játssza, hogy mindenben megpróbálja meglátni a jót, az áldást. Mi mintha ennek az ellenkezőjét játszanánk sokszor. Isten ajándékai és áldásai közepette kesergünk, zúgolódunk, s vágyódva álmodozunk az egyiptomi húsos faze-kakról.

Befejezésül egy játékra, vagy ha úgy tetszik, Házi feladatra invitálom a Kedves Olvasót. Vegyünk elő egy üres papírlapot és egy tollat. A lapot egy vonallal osszuk kétfelé. Az első hasáb-

ban kezdjük el leírni azokat a dolgokat életünkben, aminek örülünk, amiért hálát adhatunk. Ezt követően a másik hasábban gyűjtjük össze keserűségeinket. Talán e kis gyakorlat is segíteni fog minket, hogy meglássuk Isten jóságát, s ne zúgolódjunk, mint az egykori Izrael, hanem tudjunk „mindenekben hálát adni”.

Sugár Tamás

Imádkozzunk!

Tény Uram engem hálássá! Mert oly sokszor a csüggedés győz. Mert oly sokszor csupán a bajt látom, miközben jóságod ajándékait természetesnek gondolva, észre sem veszem. Kérlek, Uram, gyógyítsd meg a látásomat, hogy észrevegyem áldásaid sokaságát életemben, s a mindennapi gondok ne tudják megingatni hitemet. Ámen.

ÁLLÁS LEHETŐSÉG A DADI REFIBEN

Álláshirdetés

A Dadi Református Egyházközség ÁMK-ja állást hirdet óraadói és rész-munkaidős tanári munkakörök betöltésére

az alábbi szakokra: biológia, technika, kémia, ének, rajz, informatika.

A munkakör betöltésének kezdete 2015. szeptember 1.

Jelentkezni szakmai önéletrajz benyújtásával az iskola igazgatójánál, 2854 Dad, Fő u. 37. alatt lehet 2015. június 30-ig.

Érdeklődni a 06- 34/470-070-es számon lehet 8:00-15:00 között.

CSILLAGPONT 2015

II. HELVÉT HITVALLÁS

Rövidnek bizonyuló néhány napunk egy pillanat alatt repült el, így szombat reggel arra eszméltünk, hogy már pakolnunk és lassan búcsúzkodnunk is kell. Nem tűnik vonzónak, hogy visszatérjek füledt fővárosunkba, de vérszenen közeledik az indulás időpontja, mely előtt fontos kicsit visszanezmem az elmúlt hétre.

Többen féltünk attól tegnap este, hogy ma a záró istentisztelet után, amikor elérkezünk a 2015-ös Csillagpont végéhez, az találkozó elmúlása irt hagy maga után. Biztos ti is tapasztaltátok már, milyen érzés különleges napok után visszatérni a valóságba és csak keresni, keresni a helyünket. Most mégsem ez történik.

Aki itt volt a találkozón, már tudja, hogy a Csillagpont az a hely, ahol több ezer fiatal egy akarattal énekel, ahol nem tudsz úgy átmenni a nagyszínpadhoz, hogy ne köszönnének rád lépten nyomon, ahol minden este koncerteken ugrálsz rendületlenül, ahol különleges kávékat ihatsz, ha fogy az energiád, ahol rengeteget tanulhatsz az élet számtalan terültéről, ahol valószínűleg nem alszol sokat és ahol mégis érezd, hogy sehol máshol nem lennél szívesebben.

Minden napnak megvolt a maga apró csodája, ami lassan valódi közösségé formálta a kedden még egymásnak ismeretlen fiatalokat. A Pontok egytől egyig izgalmakkal várták a fiatalságot, a helyszínek mindig zsúfolásig megteltek. A délelőtti előadások és az esti áhítatok szívből szóltak – a szívekhez, az üzeneteket pedig elmélyítették a Csillagpont Band dallamai. Hiába ért véget a találkozó, helyén nem tátong irt, kissé fáradtan, de lelkileg feltöltezve nézek szembe a rám váró hétköznappal. Már elköszöntem azoktól, akik siettek a fél kettes vonathoz és jól tudom, nem azért könnyeztük meg a búcsút, mert fáj a szívünk. Kicsit szomorú vagyok, hogy ennyire gyorsan elérkeztünk a szombati naphoz, azonban inkább érzem a hazautazást új kezdetnek, semmint annak, hogy valami véget ért. E sorokat írva is folynak a könnyeim, de leginkább azért, mert túlcsoordult bennem a hála. Csodálatos emberekkel dolgozhattam együtt és ez az élmény örökre megmarad.

A tegnap esti áhítat során hallhattuk,

hogy Isten mindig képes betölteni a bennünk keletkező hiányt, de ezt ma meg is tapasztaltam Hajdú Szabolcs Koppány igehirdetésére figyelve. Egész héten vártuk a frissülést hozó esőt, ami elkerülte Tatát. Vártuk az enyhülést és a hűvöset, abban a forróságban, amiben mozdulni is alig lehetett, s melynek ellenére is megannyi programra ellátogattak a résztvevők. A ma délelőtti istentiszteleten azonban selymes szellő fújdogált. Még mindig meleg van, de érezni már az eső illatát. A szél enyhülést hozott és lágyan simogatott mindenkit, aki a fűben ült vagy az árnyékban állt. Könnyebb volt így Szabolcs szavaira figyelni, melyek nyomán átérzhettük a missziós parancs jelentőségét. Az istentisztelet nem is pontot tett a Csillagpont végére, hanem egy tündöklő felkiáltójelet, amit elvihetünk magunkkal és, ami könnyedén betölti azt a sokszor emlegetett irt.

Úgy éreztem, valóban szívembe költözött a bizalom, azzal a bizonyos felkiáltójelel. Az a bizalom, mely mögött maga az Úr áll. Láthatatlan csodákról mesélve, halkán suhogtak a fák levelei és engem lassan eltöltött a béke. Pedig nem történt más, csak feltámad a szél...

Farkas Zsuzsanna
www.csillagpont.hu

ISTEN IMÁDÁSÁRÓL, TISZTELETÉRŐL ÉS SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSÁRÓL AZ EGYEDÜLI KÖZBENJÁRÓ JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL

4. Még kevésbé hisszük, hogy a megboldogultak ereklyéit tisztelni vagy imádni szabad volna. Azok a régi szentek azt tartották, hogy eléggé megtisztelték halottaikat, ha azok földi részeit - minekutána a lelkek égbe szállott - tisztességesen eltakarították; és minden ősiüknek legnemesebb hagyatékaiul tekintették az ő érényeket, tanításukat és hitöket, amelyeket miképpen az elhunytak magasztalásával ajánlottak: azonképpen önmagok is törekedtek megvalósítani földi életökben. Éppen azok az ősök nem esküdtek másképpen, hanem csakis a Jehova Isten nevére, amint azt az isteni törvény parancsolja, (5 Móz. 10,20) a mely megtiltja az idegen istenek nevére való esküvést. (2 Móz. 23,13) Következésképpen a szentekre kívánt esküt mi sem tesszük le. Annakokáért mindezen dolgokban megvetjük azt a tant, mely a boldogult égi lakosoknak szerfelett sokat tulajdonít.

BIBLIAÓRÁSOK AZ ŐRSÉGBEN

Az ácsi gyülekezetben rendszeresen bibliaórákra járókkal június 10-11-én kirándulni voltunk az Őrségben. A bibliaórák gyülekezet azokból az asszonyokból áll, akik egyébként is minden szolgálatban részt vesznek. Az őszől pünkösdig terjedő hónapokban hetente egyszer találkozunk. Ezek a szerda esteken most az evangéliumok nőalakjait vettük sorra: Erzsébet, Mária, naini özvegy stb. A tavalyi évben voltunk először együtt ezzel a lelkes kis csapattal kirándulni. Ennek sikerén felbuzdulva indultunk idén is a kétnapos „csendesnapra”. Célunk az Őrség volt. Körmenden a Batthyány-kastélyban időztünk, csodálatos porcelánokat, érdekes cipöket láttunk, megismerkedtünk a kastély és a Batthyányiak történetével. A boldoggá avatott Batthyány-Strattmann László ősei között a reformáció buzgó pártfogói is ott voltak. A szöcei tőzegmohalápban tett kis séta után a Vadása-tó partján élveztük a természet szépségét, a nyugalmat. Hegyhátszentjakabon az olajütéssel ismerkedtünk meg sok érdekes és hasznos információt kaptunk. Még felbalogtunk a pankaszi haranglábhhoz, az őrségi építészet emblematikus emlékéhez, de már vártuk a pihenést. Ez is elérkezett: Szalafőn egy vendégházban

vártak minket a háziak. A közös vacsora után a szalafői templomban fejeztük be a napot énekléssel, imádsággal. A másnapi „házi” reggeli után a bajánsényei templomban tartottuk kis áhítatunkat, amivel a napot kezdtük. Szakáll Zoltán nagytiszteletű úr szavai a hellyel, az őrségi reformátusság értékeivel és helyzetével ismertettek meg minket. Magyarorszombatfa várt minket a fazekas házzal, a faluban dolgozó fazekasok szép termékeivel. Nem csak gyönyörködtünk, egy-egy darabnak nem tudtunk ellenállni, vásároltunk is. Áhítattal ültünk be a veleméri temp-

lomba, amelynek fényeiről, freskóiról érdekesítő tájékoztatást kaptunk. A vidéktől a szentgyörgyvölgyi templomban búcsúztunk el, elénekelve többek között a festett mennyezeten idézett zsoltárt: „Ó seregeknek Istene...” A két nap során sok mindent láttunk, hallottunk, (megkóstoltunk) az Őrség értékeiből. Mégsem csak „kirándulás” volt az út. Testvéreket találtunk, egyházunk egyik különleges helyzetű vidékével ismerkedtünk meg. Mindezekben a lelkünk, hitünk is gazdagodott.

Gerecsei Zsolt

ÖKO GYÜLEKEZET

Az ökögyülekezeti címre olyan gyülekezetek, egyházi közösségek és intézmények jelentkezhetnek, akik önkéntes működésükkel, szemléletükkel aktívan tesznek a teremtett világ megóvásáért. Az Ökögyülekezeti címhez egy oklevél és az ökögyülekezeti logó használata jár.

Az ökögyülekezetek önkéntes alapon betartják az alábbi alapvető célokat:

Alapvető célkitűzések.

Istentisztelet

A közösség megünnepli a Teremtés hetét (szeptember utolsó vasárnapjától kezdődő hét).

Egy évben legalább egyszer szabadtéri alkalmat (áhítatot, közös imádságot, éneklést) tartanak.

Rendszeresen imádkoznak a teremtett világ megőrzéséért, amely része az istentiszteletnek.

Gyülekezeti közösség

Hivatali ügyekben döntően csak újrapipt használják, lehetőleg kétoldalas nyomtatásban.

Elsősorban elektronikus levelezést folytatnak, a levelezésben felhívják a figyelmet a felesleges nyomtatás elkerülésére.

Közösségi rendezvényeken jelentősen csökkentik a műanyag flakonok, eldobható műanyag poharak és műanyag tányérok használatát, és a helyi terméket pl. házi sütemény, saját készítésű gyümölcsle, szörp stb. részesítik előnyben.

Amennyiben van kertje a közösségnek, akkor részt vesz az őshonos, tájjellegű fajták, a természetes génbank megőrzésében.

Igyekeznek részt venni a kistermelőket és fogyasztókat összekötő Egyháztáji (<http://www.egyhaztaji.hu>) vagy Templomkert programban.

Kérjük, töltsse ki a jelentkezési lapot, (letölthető az www.okogyulekezet honlapról) és küldje el az alábbi címre:

MRE Ökögyülekezeti Mozgalom

1146 Budapest, Abonyi u. 21.

Jelentkezési határidő: 2015. szeptember 20.

Az ökögyülekezeti címek átadására a Teremtés Hetén (szeptember utolsó vasárnapjától kezdődő héten) kerül sor.